

Джек Лондон

Жената на един крал

I

Едно време, когато Северът бе много млад, обществените и гражданските добродетели удивително си приличаха по това, че бяха много малко и много прости. Когато бремето на домашните задължения започнеше да натежава, а копнежът за домашно огнище се превърнеше в непрекъснат протест срещу безрадостната самота, любителите на приключения от Юг, по нямане на нещо по-добро, плащаха установената цена и си взимаха местни жени. Това беше предверие на рая за жените, защото трябва да се признае, че белите пришълци се грижеха за тях много повече и се отнасяха много по-добре, отколкото техните събрата индианци. Разбира се, самите бели мъже оставаха доволни от такива сделки, доволни оставаха и индианците. След като продаяха своите дъщеря и сестри за памучни одеяла и стари пушки обменяха топлите си кожи срещу тънка басма и лошо уиски, синовете на земята бързо и на драго сърце измираха от скоротечна охтика и други бързо действащи болести, съпътстващи благата на една по-висша цивилизация.

Тъкмо в тези дни на арктическа простота Кал Галбрейт пътуваше през страната и на Долната река се разболя. Той внесе живителна струя в живота на добрите сестри от ордена на Светия кръст, които му дадоха подслон и лекарства; обаче и през ум не им минаваше какъв горещ еликсир .протичаше .по жилите му при допира на меките им ръце и при нежните им грижи. Странни мисли започнаха да вълнуват Кал Галбрейт и да поглъщат цялото му внимание, докато погледът му не бе привлечен от прислужницата на мисията Мадлен. Но Кал с нищо не се издаде и търпеливо зачака по-благоприятно време. Той се посъвзе с идването на пролетта и когато слънцето започна да описва златен кръг в небесата и цялата земя се изпълни с радостта и тръпките на живота, събра още слабите си сили и тръгна на път.

Мадлен, прислужницата на мисията, беше сираче. Белият ѝ баща един ден не успял да се отстрани

от пътя на плешива мечка и умрял от бърза смърт. гава майка ѝ, индианка, останала без мъж, който ѝ набави храна за през зимата, се решила на рискован опит да изчака идването на съомгата с петдесет фунта брашно и два пъти по-малко бекон. След, това бебето Чукра било прибрано от добрите сестри. От този ден било наречено с друго име.

Но Мадлен все още имаше роднини и най-близкият от тях беше

един покварен вуйчо, който се тровеше с прекомерни количества уиски, донесено от белите хора. Той всеки ден се стремеше да постигне единственото блаженство и по този начин насочваше стъпките си към гроба по най-късите пътища. Когато беше трезв, вуйчото страдаше от адски мъки. Той нямаше съвест. Кал Галбрейт не закъсня да се появи при този стар нехранимайко и много приказки се изприказваха, и много тютюн се изпуши в последвалия разговор. Бяха дадени и обещания и накрая Старият езичник сложи няколко фунта сушена съомга в брезентовото си кану и потегли за мисията на Светия кръст.

Не бе съдено на света да узнае какви обещания е дал и какви лъжи изредил – сестрите никога не клюкарствуват; но когато се завърна, на мургавите му гърди имаше пиринчен кръст, а в кануто седеше племенницата му Мадлен. Тази вечер бе отпразнувана богата сватба и има потлач, тъй че два дена след това никой от селището не излезе на риболов. Но сутринта Мадлен отърси праха на Долната река от мокасините си и с лодка, карана с пръти, отиде заедно с мъжа си да живее на Горната река, в местата, известни като Долната земя. След това години наред тя беше добра жена, споделяше лишенията на мъжа си и му готвеше храна. И го пазеше да не Кривне от правия път, докато той се научи да пести златния си пясък и да работи здравата. Най-после Кал попадна на богата жила, построи хижа в Съркъл Сити и заживя така щастливо, че мъжете, които идваха на гости в дома му, губеха спокойствие и много му завиждаха.

Но Северът започна да встъпва в своята зрелост, започнаха да се появяват и светските удоволствия. Досега Югът бе изпращал тук синовете си; но сега той изригна нова вълна, този път от негови дъщери.

Те не бяха сестри и съпруги, но не закъсняха да събудят нови помисли в главите на мъжете и да повдигнат тона на живота по своеобразен, присъщ само на тях начин. Жените индианки не се събираха вече на танците, не се носеха шумно в хубавите стари вирджински кадрили, нито се веселяха в буйния танц „Дан Тър“. Те потърсиха утеха във вродения си стоицизъм и без да се оплакват, наблюдаваха от хижите господството на белите си сестри.

Сетне нова вълна нахлу през планините от плодовития Юг. Този път това бяха жени, които превзеха властта в цялата страна. Тяхната дума беше закон; техният закон беше несъкрусим. Те гледаха накриво жените индианки, а другите жени омекнаха и се свиха. Имаше страхливци, които започнаха да се срамуват от старите си връзки с щерките на земята, които гледаха с ново чувство на неодобрение тъмнокожите си деца;

но имаше и други – мъже! – които останаха верни и се гордееха с брачния си съюз с туземците. Когато излезе модата да се развеждат с индианките, Кал Галбрейт запази мъжкото си достойнство, но веднага усети тежката ръка на жените, които бяха дошли последни, които разбираха най-малко, но управляваха страната.

Един ден се разнесе слух, че Горната земя, която лежи много по-нагоре от Съркъл Сити, била богата със злато. Кучешки впрягове занесоха новината до Солената вода; натоварени със злато кораби закараха съблазнителната вест оттатък северните простори на Тихия океан; телеграфни жици и кабели забръмчаха от съобщения и светът за първи път чу за реката Клондайк и за Юконския край.

Кал Галбрейт всичките тези години беше живял тихо. Бе останал добър съпруг и Мадлен му беше родила син. Но така или иначе взе да изпитва недоволство; обзе го неясен копнеж за хора като самия него, за живота, от който е бил откъснат – някакво неопределено желание, което мъжете понякога изпитват, да се отскубне и да вкуси от сладостите на живота. Освен това надолу по реката се носеха невероятни слухове за чудното Елдорадо, бляскави описания на града от дървени хижи и палатки и смешни разкази за чечако, които бяха нахълтали и трескаво търсеха злато в цялата страна. Съркъл Сити замря. Светът се беше преместил нагоре по реката и се бе превърнал в нов, по-чудесен свят.

Кал Галбрейт, останал настрана от кипежа на живота, загуби покой и закопня да види всичко със собствените си очи. И тъй, щом привърши промиването, той отмери стотина-двеста фунта златен пясък в големите везни на Дружеството и взе чек за получаване на същата сума в Доусън. След това повери находищата си на Том Диксън, целуна Мадлен за сбогом, обеща да се върне преди първия лед и замина с параход нагоре по реката.

Мадлен го чакаше – чака го до края на трите топли месеца. Хранеше кучетата, посвещаваше повечето от времето си за малкия Кал, наблюдаваше как гасне краткотрайното лято и слънцето поема по дългия си път на Юг. И много се молеше, както я бяха учили сестрите на Светия кръст. Настъпи есен, с нея се появи и първият лед по Юкон и кралете на Съркъл Сити започнаха да се завръщат за зимната работа в находищата си, но Кал Галбрейт не си идваше. Обаче Том Диксън получи от него писмо, Защото работниците му им докараха с шейни запас от сухи борови дърва за през зимата. Дружеството получи писмо, защото кучешките му впрягове напълниха склада с най-добри провизии, и се каза, че може да ползува неограничен кредит.

През всички векове мъжът е бил смятан за главен причинител на мъките на жената; но в този случай мъжете държаха езика си зад зъбите и здравата ругаеха едного, който не беше между тях, докато жените не се и опитваха да се съревновават с тях. Така много скоро Мадлен чу странни истории за делата на Кал Галбрейт; чу и за някаква гръцка танцьорка, която си играела с мъжете, както децата си играят със сапунени мехури. Мадлен беше индианка, а освен това нямаше приятелка, при която да отиде за мъдър съвет. Тя ту се молеше, ту кроеше какво да прави и една вечер, понеже беше решителна и предприемчива, запрегна кучетата, пристегна здраво малкия Кал на шейната и без никому да се обади, тръгна на път.

При все че Юкон още не беше замръзнал, по плитчините ледът растеше и с всеки ден реката все повече се смаляваше в кишава водна нишка. Само човек, извършил такова нещо, може да разбере какво преживя Мадлен, докато измине сто мили по крайбрежния лед; само той ще разбере колко труд и мъка струва да проправяш пъртина през двеста мили ледени блокове, струпали се, след като реката окончателно замръзна. Но тя беше индианка, затова изтърпя всичко, и една вечер на вратата на Мейлмют

Кид се почука. Той нахрани впряга изгладнели кучета, настани в леглото си здравото момченце и съсредоточи вниманието си върху капалата от умора жена. Докато слушаше разказа ѝ, той свали заледените ѝ мокасини и взе да забива върха на ножа си в нейните крака, за да разбере доколко са замръзнали.

Въпреки безкрайната му мъжественост, у Мейлмют Кид имаше нещо нежно, женствено, което печелеше доверието на ръмжащото полудиво куче и изтръгваше признания от най-студеното сърце. Не че ги търсеше. Сърцата се разкриваха пред него сами, както цветята се отварят на слънцето. Знаеше се, че дори и свещеникът отец Рубо се изповядваше пред него, а мъжете и жените на Севера непрекъснато чукаха на неговата врата – врата, която никога не се заключваше. Според Мадлен той никога не можеше да извърши зло, да направи грешка. Тя го познаваше от първите дни, когато свърза съдбата си с хората от бащиното си племе, и сполуварварския си ум смяташе, че той е събрал мъдростта на вековете и нищо не може да забули бъдещето от неговия взор.

В страната имаше лъжливи идеали. Нравствените ограничения в Доусън не съвпадаха с ограниченията на предишната ера и бързото съзряване на Севера водеше със себе си много злини. Мейлмют Кид съзнаваше това и знаеше точно какво представлява Кал Галбрейт. Той

разбираше, че една прибързана дума може много да навреди; освен това му се искаше да даде добър урок на този човек и да го засрами. Затова на другата вечер покани на съвещание Станли Принс, младия минен инженер, и Щастливеца Джек Харингтън с неговата цигулка. Същата вечер Бетълс, който бе много задължен на Мейлмют Кид, запрегна кучетата на Кал Галбрейт, пристегна Кал Галбрейт младши на шейната и тихо-мълком потегли към река Стюърт.

II

– Така: едно-две-три, едно-две-три. Сега обратно! 1е, не! Започни отначало, Джек. Виж... ей така. – Принс повтори стъпките като човек, който е свикнал да води котилйон. – Сега: едно-две-три, едно-две-три. Обратно! А, това беше по-добре. Опитай още веднъж. Слушай, нали ти казах да не си гледаш краката. Едно-две-три, едно-две-три. По-къси крачки! Сега не управляваш шейна. Опитай още веднъж. 1То, така трябва! Едно-две-три, едно-две-три...

Принс и Мадлен се въртяха в безкраен валс. Масата и табуретките бяха бутнати до стената, за да се освободи повече място. Мейлмют Кид седеше на леглото, опрял брадичка на коленете си, и наблюдаваше с голям интерес. Джек Харингтън седеше до него, стържеше на цигулката си и се мъчеше да бъде в такт с танцуващите.

Невиждано и нечувано нещо – това, което бяха намислили да направят тези трима мъже с жената. Може би най-трогателното в цялата работа беше сериозният начин, по който се занимаваха с нея. Никой атлет още не е бил трениран по-сурово за предстоящо състезание, никое куче не е било по-строго обучавано да влачи шейна. Но те имаха пред себе си добър материал, защото, за разлика от повечето свои съплеменнички, в детството си Мадлен не беше носила тежки товари, нито бе проправяла пъртина в снега. Освен това беше стройно, гъвкаво създание и притежаваше голяма грация, която никой досега не беше забелязал. Тъкмо тази грация те се мъчеха да изтъкнат и усъвършенствуват.

– Бедата с нея е там, че поначало се е научила да танцува съвсем неправилно – забеляза Принс на сеящите на леглото, след като настани задъханата си ученичка на масата. – Тя схваща бързо, но по-лесно щях да я науча, ако никога не беше танцувала нито една крачка. Да ти кажа, Кид, не мога да разбера ей това. – Принс повтори едно особено движение на раменете и главата – недостатък, от който Мадлен страдаше при ходенето.

– Тя има късмет, че е отрасла в мисията – отговори Мейлмют Кид. – Това е от носене на товар, от ремъка през челото. У другите индианки то личи много повече, но тя не е носила товар, докато не се омъжи, пък и тогава само отначало. Доста е патила със своя хубосник. Те изкараха заедно глада на Четиридесета мила.

– Но можем ли да я отучим от това?

– Не знам. Може би дълги разходки с нейните учители ще оправят положението. Все поне малко ще го подобрят, нали, Мадлен?

Младата жена кимна в знак на съгласие. Щом го казва Мейлмют Кид, който знае всичко, значи е така. Нямаше повече какво да се говори за това.

Тя се беше приближила до тях, нетърпелива да започне отново. Харингтън с внимателен поглед проучи снагата ѝ, горе-долу по същия начин, както мъжете оглеждат коне. Огледът положително не го разочарова, защото я запита с внезапно събудил се интерес:

– И какво получи за теб жалкият ти вуйчо?

– Една пушка, едно одеяло, двадесет бутилки евтина ракия. Пушката счупена. – Мадлен изрече последните думи с презрение, сякаш бе погнусена от ниската цена на моминството си.

Тя говореше сносен английски с много особености, присъщи на говора на мъжа ѝ, но все пак се чувствуваше индианският акцент с обичайните за него странни гърлени звуци. Учителите ѝ се бяха заловили да я отучат дори и от това, и с доста голям успех.

По време на следващата почивка Принс откри ново затруднение.

– Слушай, Кид – каза той, – ние сме на грешен път, съвсем на грешен път. Тя не може да се научи да танцува с мокасини. Обуй я с пантофки, пусни я на лъснат под... ехей!

Мадлен повдигна крак и озадачено зараглежда безформения си домашен мокасин. Предишните зими, и в Съркъл Сити, и на Четиридесета миля, беше танцувала много вечери, обута по същия начин, и в това не бе имало нищо лошо. Но сега... е, ако нещо не е наред, Мейлмют Кид ще разбере къде е болката.

И Мейлмют Кид наистина разбра, а той имаше вярно око; затова си сложи шапката и ръкавиците и се запъти надолу по реката, да посети госпожа Епингуел. Нейният мъж, Клоув Епингуел, като един от висшите правителствени чиновници, бе и един от личните жители на селището. Една вечер, на бал у губернатора, Кид беше забелязал стройния ѝ малък

крак. А понеже знаеше, че е толкова умна, колкото хубава, нищо не го спираше да я помоли за една малка услуга.

След завръщането му Мадлен влезе за малко във Утрешната стая. Когато се появи отново, Принс се разся.

– Дявол да го вземе! – едва можа да промълви той. – Кой би допуснал подобно нещо! Гледай я тая хубавица! Ами че сестра ми..., – Сестрата ти е англичанка с английски крак – прекъсна го Мейлмют Кид. – Това

момиче е от племе с малки крака. Мокасините само са поразширили малко краката ѝ, но тя не ги е обезформила с тичане подир кучешкия впряг в детските си години.

Това обяснение съвсем не успя да охлади възторга на Принс. У Харингтън се събуди инстинктът на търговеца и както гледаше изящно изваяния ѝ крак и глезен, през ума му премина жалкият списък:

„Една пушка, едно одеяло, двадесет бутилки евтина ракия.“

Мадлен беше жена на крал – крал, чиито жълти съкровища можеха да му купят всеки миг двадесетина наконтени по последна мода кукли, и въпреки това цял живот краката ѝ не бяха познавали други обувки освен мокасини от щавена еленова кожа. В първия миг тя погледна с благоговение мъничките бели сатенени пантофки, но почти веднага долови възхищението, мъжкото възхищение, което светеше в очите на мъжете. Лицето ѝ порумена от гордост. За малко тя се опияни от женския си чар, а после промърмори с още по-голямо презрение:

– И една пушка, счупена. Обучението продължи. Всеки ден Мейлмют Кид извеждаше младата жена на дълги разходки, предназначени да поправят стойката ѝ и да скъсят нейната крачка. Вероятността да открият коя е бе твърде малка, тъй като Кал Галбрейт и другите стари златотърсачи се губеха сред множеството пришълци, нахълтали в страната. Освен това северният студ имаше остри зъби и нежните южнячки обикновено носеха платнени маски, за да запазят бузите си от хапещите му милувки. Със закрити лица и снаги, загубили се в парки от катеричи кожи, ако се срещнеха на пъртината, майка и дъщеря можеха да се разминат, без да се познаят.

А Учението вече напредваше бързо. Отначало беше вървяло бавно, но после изведнъж се забеляза неочаквано подобрение. Това започна от онзи миг, когато Мадлен сложи на краката си белите сатенени пантофки и доби самоувереност. В тази минута, независимо от чувството на собствено достойнство, което ѝ бе присъщо поначало, тя започна да се гордее с пропадналия си баща. Дотогава се беше смятала за жена от чужда кръв, от по-долен произход, купена по благоволения на своя господар. Беше гледала на мъжа си като на бог, който без всякакви особени заслуги от нейна страна я бе издигнал до собственото си божествено равнище. Но никога не беше забравяла, дори когато ѝ се роди малкият Кал, че не принадлежи към неговото племе. Както бе смятала него за бог, така жените от неговия род бе смятала за богини. Понякога бе виждала разликите между себе си и тях, но никога не беше потърсила прилики. Може да е вярно, че колкото по-добре познаваш някого, толкова повече

виждаш недостатъците му – както и да е, – но най-после тя успя да разбере тези странстващи бели мъже и да ги прецени колко струват. Наистина умът ѝ не бе способен съзнателно да анализира, обаче тя не беше лишена от женската прозорливост, когато се стигнеше до такива положения. Вечерта, когато си сложи пантофките, тя забеляза явното, нескрито възхищение на тримата си приятели и тогава за първи път ѝ дойде наум да се сравни с другите жени. Тя сравни само крака и глезена си, но... естествено, сравнението не можеше да свърши само с това. Мадлен приложи към себе си тяхното мерило и от божествеността на белите ѝ сестри не остана нищо. В края на краищата те бяха само жени – какво ѝ пречеше да се издигне до тяхното положение? При сравнението и преценката тя установи какво не ѝ достига, а с осъзнаването на слабостите дойде и силата. И тя залягаше така усърдно, че тримата ѝ учители често до късна нощ се чудеха на предвечната тайна на жената.

Наближаваше Денят на благодарността. От време на време Бетълс се обаждаше от река Стюърт

—
1 Ден на благодарността – последният четвъртък на ноември, празнуван в САЩ като ден на жетвата, на благата, получени през годината. Б. пр.

да съобщи за здравето на малкия Кал. Наближаваше Моментът на връщането им. Неведнъж случаен гост, дочул танцова музика и отмерено тропане, се отбиваше в хижата, но заварваше само Харингтън да стърже на цигулката, а другите двама да отмерват такт с крак или шумно да се карат за някоя спорна стъпка. Мадлен никога не беше при тях,; защото презглава избягваше във вътрешната стая.

Една такава вечер при тях намина Кал Галбрейт. От река Стюърт току-що бяха получили насърчителни новини и Мадлен бе надминала себе си – не само в походката, стойката и грацията, но и в женската дяволитост. Те я обсипаха с духовити закачки и тя блестящо се защити, а след това, опиянена от момента и от собствената си сила, започна да ги напада, да ги подчинява на волята си, да ги ласкае, да проявява снизхождение с изумителен успех. И те несъзнателно, неволно се преклониха не пред нейната красота, съобразителност и остроумие, а пред това неопределимо нещо у жената, на което мъжът се покорява, без да може да го назове. Стаята се залюля от безграничен възторг, когато тя се завъртя с Принс в последния за тази вечер танц. Харингтън добавяше от себе си невероятни извивки, а Мейлмют Кид в пълна самозабрава грабна метлата и се спусна безумно да кръжи подир тях.

В този миг вратата се затресе от силни удари, погледите им се стрелнаха към нея и видяха, че мандалото се повдига. Но те бяха изпаднали в подобни положения и преди. Харингтън продължи да свири. Мадлен се втурна през отворената врата във вътрешната стая. Метлата изхвърча под леглото и когато Кал Галбрейт и Луи Савой мушнаха вътре глави, Мейлмют Кид и Принс, прегърнати, се носеха по стаята в луда полка.

Като правило индианките нямат навика да припаднат при силни изживявания, обаче Мадлен никога в живота си не се бе оказвала толкова близо до припадъка. Цял час седя тя свита на пода и се вслушва в плътните мъжки гласове, които ту се извисяваха, ту се снишаваха като някаква гръмотевица. Всяка извивка, всяка особеност в гласа на мъжа ѝ проникваше дълбоко в душата ѝ като звуци на познати от детинство напеви и караха сърцето ѝ да се свива, а коленете да се подгъват, докато най-последно, наполовина загубила свят, се просна пред вратата. Хубаво беше, че не можа нито да го види, нито да го чуе, когато той си тръгна.

– Кога смяташ да се върнеш в Съркъл Сити? – невинно го попита Мейлмют Кид.

– Не съм се замислял за това – отговори Кал. – Не вярвам да е, преди реката да се очисти от лед.

– А Мадлен?

Кал се изчерви при този въпрос и бързо сведе очи. Мейлмют Кид би могъл да изпита презрение към него, ако не познаваше мъжете толкова добре. В случая обаче изпита отвращение към жените и дъщерите, които биха дошли в страната и без да се задоволят с това, че са обсебили мястото на местните жени, будеха нечисти помисли в главите на мъжете и ги караха да се срамуват от себе си.

– Предполагам, че е добре – побърза да отговори с извиняващ се вид кралят на Съркъл Сити. – Том Диксън ме замества там, както знаеш, и се грижи тя да има всичко, каквото ѝ трябва.

Мейлмют Кид сложи ръка на рамото му и го накара изведнъж да млъкне. Бяха излезли навън. Над главите им Северното сияние, тази гиздава разпътница, блестеше с разкошни багри; в краката им лежеше заспалият град. Далече долу се обади самотно куче. Кралят пак заговори, но Кид стисна рамото му да млъчи. Звукът се размножи. Куче след куче подемаше песента, докато мощта се изпълни с многогласия им хор. За този, който чува тази зловеща песен за първи път, тя разкрива първата и най-велика тайна на Севера; за този, който я е чувал често, тя е погребален звън за пропилените усилия. Тя е ридание на измъчени души, защото

в нея звучи цялото наследство на Севера, страданието на безбройни поколения – предупреждение и реквиem за блудните синове на света.

Кал Галбрейт леко потрепери, когато песента замря в полузадавени стонове. Кид прочете без усилие мислите му и заедно с него се върна към мъчителните дни на глада и болестите, когато с него беше и търпеливата Мадлен, споделяща всички скърби и опасности без всякакви съмнения, без всякакви оплаквания. Пред вътрешния му поглед трептяха десетки картини, сурови, отчетливи, и ръката на миналото стисна сърцето му с жилавите си пръсти. Това беше подходящият момент. Мейлмют Кид изпита нетърпение да хвърли своя коз и да спечели играта; така урокът нямаше да има достатъчно тежест той не се възползува от момента. След миг те си Приемаха ръце и оскърбеният сняг запротестира под Нашитите с мъниста мокасини на краля, които заскърцаха по надолнището.

Премалялата Мадлен съвсем не приличаше на дяволитото създание, което се беше смяло така заразително преди един час и чиято ярка руменина и дяскащи очи бяха накарали учителите ѝ да забравят, че това е тя. Отпаднала и посърнала, тя седна на стола в същото положение, в което я бяха оставили там Принс и Харингтън. Мейлмют Кид се навъси. Така нищо нямаше да излезе. Когато дойде времето да се срещне с мъжа си, тя трябваше да изиграе ролята си с властно високомерие. Много важно бе да се държи така, както се държат белите жени, иначе ползада ѝ нямаше да е никаква. Затова той поговори с нея строго, без да търси по-меки изрази, и я посвети в слабостите на своя пол, така че тя разбра какви простаци са в края на Краищата мъжете и защо думата на техните жени за тях е закон.

Няколко дена преди Празника на благодарността Мейлмют Кид пак се отби при госпожа Епингуел. Тя веднага прегледа женските си богатства, отиде в магазина на Тихоокеанското дружество, където се забави в манифактурния отдел, и се върна, с Кид, за да се запознае с Мадлен. След това настъпиха дни, през които в хижата се вършеха невиждани дотогава неща, и заради кроенето, и меренето, и тропосването, и шиенето заговорниците от мъжки пол повечето време не бяха пускани вътре. В такива минути пред тях гостоприемно се отваряха двойните врати на пивница „Опера“. Те толкова често си шушукаха и вдигаха толкова много чудновати наздравници, че на безделниците взеха да им се мяркат

Нечувано богати находища, а ..както се говореше, нЯколко чечако и дори един стар златотърсач държели походните си торби, скрити зад тезгяха, готови да се втурнат да търсят златото всеки миг.

Госпожа Епингуел бе способна жена и когато им представи Мадлен вечерта в Деня на благодарността, младата индианка бе така преобразена, че те си

гълтнаха езика пред нея. Принс, с шеговита почит в която имаше повече искреност, отколкото преструвка, я загърна с тежко кожено одеяло, а за Мейлмют Кид, когото тя хвана под ръка, бе жестоко изпитание да влезе в обичайната си роля на наставник. Харингтън, който все още не можеше да забрави цената, за която тя е била продадена, се влачеше подир тях и нито веднъж не отвори уста по целия д път, докато слизаха към града. Когато стигнаха до задната врата на „Опера“, те свалиха одеялото от раменете на Мадлен и го постлаха, на снега. Тя измъкна краката си от мокасините на Принс и стъпи на одеялото с нови сатенени пантофки. Балът с маски бе в разгара си. Мадлен се колебаеше, но те дръпнаха вратата и я бутнаха вътре. След това тримата тичешком обиколиха сградата, за да влязат през главния вход.

III

„Къде е Фреда?“ – питаха старите златотърсачи, докато чечачо не по-малко настойчиво питаха коя е Фреда. Името ѝ бръмчеше из цялата зала. То бе на всяка уста. Побелели „кореняци“, надничари в находищата, но горди със званието си, или проявяваха снизхождение към издокараните новаци и сладкодумно лъжеха „кореняците“ сякаш бяха създадени да си играят с истината, или ги измерваха със зверски поглед, възмутени от невежеството им. Горне-долу четиридесетина крале от Горната и Долната земя се бяха събрали в залата и всеки смяташе, че е попаднал на вярната следа, и решително подкрепяше убеждението си с жълтия пясък на своето кралство. На човека, комуто се падна тежката задача да мери торбичките със злато на везните, изпратиха помощник, а няколко комарджии, запознати в най-големи подробности със законите на случая, се нагърбиха с увлекателната работа да съставят списъка на участващите в облозите и техните фаворитки.

Коя е Фреда? Много пъти им се струваше, че са открили гръцката танцьорка, всяко предположение всяваше паника сред обзалагащите се, последвана от трескаво внасяне на нови облози от страна на

тези, които искаха да се презастраховат. Мейлмют Кид прояви интерес към търсенето на танцьорката, а след като бе посрещнат с буйни възгласи от веселившите се, които до го познаваха. Кид имаше набито око за особеностите в разни походки и остър слух за всяка извивка в гласа и в себе си се спря на прекрасно създание, което блестеше като „Северно сияние“. Но гръцката танцьорка бе твърде неузнаваема дори и за неговия пронизателен поглед. Повечето от участващите в играта като че ли бяха се установили на „Руската княгиня“, която беше най-грациозната жена в залата и следователно не можеше да бъде друга освен Фреда Молуф.

По време на кадрила се вдигна ликуваща врява. Фреда беше открита! На предишни балове във фигурата „колело“ Фреда беше правила една особена стъпка, едно изменение, внесено лично от нея. Когато бе обявена тази фигура, снагата, ръцете и краката на „Руската княгиня“ се залюляха в същия ритъм. Дяланите греди на тавана затрепериха от гръмогласните „Нали ти казах!“, но изведнъж всички забелязаха, че „Северно сияние“ и друга маска – „Полярен дух“, танцуват тази стъпка не по-зле от нея. А когато новите близнаци „Лъжливи слънца“ и „Царицата

на студа“ последваха примера им, на човека, който теглеше златото, изпратиха втори помощник.

Бетълс, завърнал се от път в разгара на веселбата, се втурна в зала-та, обгърнат от снежен вихър. Заскрежените му вежди се превърнаха в буйни потоци, когато се понесе в танца; неразмразилите се още мустаци като че ли бяха осеяни със скъпоценни камъни и пречупваха светлината в многоцветни блясъци; краката му хвърчаха и се подхлъзваха върху парченцата лед, които със звън падаха от мокасините и от дебелите му вълнени чорапи. Танците на Север са нещо съвсем неофициално, мъжете от находищата и пъртините са изгубили и сетната изтънченост, която едно време може да са притежавали, и само в кръговете на висшите чиновници се спазват известни условности. Тук кастовите различия нямат никакво значение. Милионери и бедняци, водачи на кучета и полицаи се хващат ръка за ръка с „дамите по средата“ и обикалят кръга с най-чудновати подскачания. Първобитни в удоволствията си, буйни

и недодялани, те не проявяват грубост, а се държат по-скоро с простовата галантност, която не отстъпва на най-изтънчената учтивост.

Като търсеше гръцката танцьорка, Кал Галбрейт успя да се нареди в едната от четирите двойки, където танцуваше и „Руската княгиня“, която бе център на всеобщите предположения. Но докато завърши първия си тур с нея, беше готов да заложи милиониде си не само за това, че тя не е Фреда, но и че ръката му е прихващала същия кръст и преди. Кога или къде – не можеше да каже, обаче изненадващото чувство за нещо познато така го завладя, че той съсредоточи цялото си внимание, за да открие коя е тя. Мейлмют Кид би могъл да му помогне, вместо от време на време да му отнема „Княгинята“ за няколко тура и разпалено да й разправя нещо шепнешком. Но най-усърдно я ухажваше Джек Харингтън. Веднъж той дръпна Кал Галбрейт настрана, изказа най-невероятни догадки за самоличността на „Руската княгиня“ и му довери, че смята да я спечели. Това жегна краля на Съркъл Сити, защото мъжът не е едноженец по природа, и той забрави и Мадлен, и Фреда, увлечен от новото приключение.

Скоро се заговори, че „Руската княгиня“ не била Фреда Молуф. Интересът се разрасна. Това беше нова загадка. Те познаваха Фреда, макар и да не можеха да я открият, но сега пред тях беше някоя, която бяха открили, но не знаеха коя е. Дори и жените не можеха да кажат нищо за нея, а те познаваха всички, които танцуваха добре в селището. Мнозина смятаха, че това е някоя дама от висшите кръгове, решила да си направи глупава шега. Доста от тях твърдяха, че тя щяла да изчезне преди

свалянето на маските. Други бяха не по-малко сигурни, че е репортьорка на канзаския вестник „Стар“, дошла да ги опише срещу деветдесет долара за колона. И мъжете при възникващите трябва да работят без почивка.

В един след полунощ всички двойки се наредиха сред залата. Сред смях и веселие, безгрижни като децата, започнаха свалянето на маските. Охканията и ахканията при вдигането на всяка нова маска нямаха край. Под маската на блестящото „Северно сияние“ се криеше снажната негърка, която переше дрехите на жителите и си докарваше към петстотин долара месечно. Близнаците „Лъжливи слънца“ се оказаха с мустаци и всички познаха в тях двама братя, крале на Елдорадо. В една от най-личните групи, която се бавеше със свалянето на маските, беше Кал Галбрейт с „Полярния дух“. Срещу него беше Джек Харингтън с „Руската княгиня“. Останалите бяха свалили маските си, но гръцката танцьорка все още не се виждаше. Очите на всички бяха устремени към тази група. Подтикнат от виковете им, Кал Галбрейт вдигна маската на партньорката си. Пред тях се откри прекрасното лице и

блеснаха искрящите очи на Фреда. Вдигналата се; глъчка изведнъж стихна пред новата всепоглъщаща загадка – коя е „Руската княгиня“? Лицето и все още бе скрито и Джек Харингтън се мъчеше да ѝ свали маската. Танцьорите едва се сдържаха от нетърпение. Харингтън грубо смачка елегантния ѝ костюм и тогава... и тогава все едно че в залата избухна бомба. Те бяха измамени! Цяла нощ бяха танцували с отречена от обществото индианка!

Но тези, които знаеха, а те не бяха малко, рязко замълчаха и в залата настъпи тишина. Кал Галбрейт, ядосан, с широки крачки се приближи и заговори на Мадлен на чинукско наречие. Обаче тя запази самообладание и сякаш без да забележи, че към нея са устремени всички погледи, отговори на английски. Тя не прояви нито уплаха, нито яд и Кид се засмя на благовъзпитаната ѝ сдържаност. Кралят бе объркан, сразен; простата му жена, индианка от племето на сивашите, се беше показала по-силна от него.

– Хайде! – каза той най-последно. – Хайде да си вървим.

– Извинете – отвърна Мадлен. – Аз обещах на господин Харингтън да вечерям с него. Освен това съм обещала и не знам колко танца.

Харингтън ѝ подаде ръка, за да я отведе. Той с нищо не показва, че го е страх да се обърне с гръб, обаче Мейлмют Кид вече беше успял да си пробие път по-наблизо. Кралят на Съркъл Сити беше смаян. Два пъти ръката му посегна към колана и двата пъти Кид се приготви за скок, но

отдалечаващата се двойка мина безпрепятствено през вратата на трапезарията, където се сервираха консервирани стриди по пет долара порцията. Тълпата шумно въздъхна, раздели се на двойки и пое подир тях. Фреда се нацупи и влезе заедно с Кал Галбрейт, но тя имаше добро сърце и остър език и се погрижи стридите да не му се усладят. Какво му каза, не е важно, но лицето му ту се изчервяваше, ту пребледняваше и той яростно се ругаеше.

Трапезарията ечеше от глъчката на много гласове, която внезапно секна, когато Кал Галбрейт се приближи до масата на жена си. След свалянето на маските значителни количества златен пясък бяха заложени за това, каква Ще е развръзката. Всички го загледаха със затаен дъх. Сините очи на Харингтън не трепнаха, но под увисналата покривка на масата на коленете му лежеше неговият „Смит и Уесън“. Мадлен го погледна небрежно и с безразличие.

– Мога ли... мога ли да ви покая за следващия валс? – измънка кралят.

Жената на краля погледна програмата си и кимна с глава.

КРАЙ

© 1963 Сидер Флорин, превод от английски

Jack London
The Wife of a King, 1899

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2235>]